



FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET
☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.
☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502
✉: titkarsag@repate.hu
🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/157/2019/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

201/2019. (VII. 15.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) panaszos¹ 2019. április 19-én előterjesztett **panaszát** a 2019. július 15-én megtartott zárt ülésén

á t t e s z i

az intézkedést fogantató szerv – a Ny. városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2019. április 18-án történt rendőri intézkedés és annak részrehajló jellege miatt 2019. április 19-én, elektronikus úton terjesztette elő panaszát a Testülethez, amit 2019. május 13-án, postai úton kiegészített.

I.

1) A panaszbeadvány és annak kiegészítése a rendőri intézkedés előzményeként azt tartalmazza, hogy a panaszosnak Ny. városban van egy saját tulajdonát képező erdeje. 2018 őszén két férfi (*M. M. és S. L.*) a panaszos engedélye nélkül méhkaptárakat telepített közvetlenül az erdeje mellé. Még akkor úgy állapodtak meg, hogy legkésőbb 2019. április 16-áig elszállítják a méheket onnan. A megjelölt napon el is vitték a méheket.

2019. április 18-án a panaszos a fiával és unokájával elmentek az erdőhöz, hogy azt megtekintsék. Ekkor azt tapasztalta a panaszos, hogy a két férfi mintegy 40 méhkaptárt

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

ismételten odatelepitett. Amikor a panaszos a férfiak felé közelített, rájuk kiabált, hogy mit keresnek még mindig ott. Válasz helyett az egyik férfi, *M. M.* kiabálni kezdett vele, majd az egyik gépkocsijához rohant, ahonnan egy kb. 50 cm hosszúságú kardot vett elő egy bőrtokból, és a panaszos és családja felé támadt, közben azt kiabálta: „Hagyjatok élni! Ha tetszik, ha nem, ez ide lesz lebetonozva! Takarodjatok!”. A panaszos megkérdezte tőle, hogy „Karddal támadsz rám a méhek miatt? Többet érnek a méhek, mint egy ember élete?”, és közölte vele, hogy az erdő az övé, és akkor jön ide, amikor akar. A férfi futólépésben közeledett, a panaszos fia a segítségére indult, de a panaszos féltette őt, ezért végül kihátráltak onnan.

A panaszos megkérte a fiát, hogy hívja a rendőrséget. Ezt hallva, a férfi visszatette a kardot a kocsijába, a hátsó ülésre. Az esetet egyébként a panaszos 14 éves unokája a gépkocsijukból nézte végig. A panaszos fia 8 óra 43 perckor hívta a segélyhívó számot, és elmondta, hogy karddal támadtak rájuk.

Ezt követően a panaszos és családja kiment a köves úthoz, mivel a rendőrök nem találtak volna oda az erdőbe. Mintegy fél órával a segélykérést követően megérkezett két, civil ruhás rendőr, akik a K. város Rendőrség állományába tartoznak. Ekkor érkezett ki a fasorról a két férfi gépkocsival. Az egyik rendőr már a kocsit meglátva mondta is, hogy „ez *M. M.*”, és barátián üdvözölték egymást. A panaszos ezt szövegezte a rendőrnek („De örülök, hogy ilyen jól ismerik egymást!”). Közvetlenül az érkezésük után sokáig bizalmasan beszélgettek a rendőrök *M. M.-l*al négy szemközt, a férfi gépkocsijának túloldalán, úgy, hogy a panaszos ne hallhassa őket. Ezt követően pedig a szolgálati gépkocsi hátuljánál, a panaszostól és családjától legalább 30 méterre folytatták a beszélgetést. A panaszosok részéről viszont nem történt egyenkénti meghallgatás. Amikor a panaszos (és fia) hangosabban beszélt, őket mindig rendre utasították, míg a férfi nyugodtan pocskondiázhatta őket, illetve verekedni is akart velük („Játsszuk le!”), és a panaszos a munkahelyével is megfenyegette, továbbá gyalázkodó kifejezéseket használt vele szemben. Tette mindezt anélkül, hogy a rendőrök rendre utasították volna.

A panaszos és fia előadták a történetet a rendőröknek, akik azonban nem akarták megérteni, illetve elbagatellizálták az ügyet. A panaszos kérte többször is, hogy a rendőrök keressék meg a kardot, ennek ellenére nem vizsgálták át a gépjárművet, csak a nyitott ajtón keresztül néztek be oda, holott ott lehetett az ülésen. Semmit nem vetettek ki a rendőrök a terepjárójukból. A panaszos szövegezte a rendőröknek, hogy nem keresik a támadás eszközét, és az intézkedés elmulasztása miatt feljelentést tesz. Erre azonban annyit reagáltak a rendőrök, hogy „úgyis visszadobják az ügyet Kemececsének, fölösleges jelenteni.” A rendőrök senkitől nem kérdezték meg, hogy ki látta a kardot. Mivel a panaszos erőltette ezt a dolgot, ezért végül *M. M.* felmutatott egy 10-15 cm körüli fémdarabot, mondván, hogy az volt a kezében, azonban a rendőrök azzal sem foglalkoztak. A rendőrök – *M. M.-en* és *S. L.-en* kívül – mindenkivel bemondatták az adatait, azokat feljegyezték, de igazoltatás nem történt. *S. L.* azt mondta, hogy ő nem látott és hallott semmit (holott ő állt legközelebb *M. M.-hez* és a panaszoshoz, kb. 2 méterre, ezért látnia kellett, hogy mit csinál társa), amit rendőrök elfogadtak.

A panaszossal egy olyan iratot írtak alá a rendőrök, amely szerint csak „veszekedős, becsületsértős eset” történt. Abban nem szerepel az, hogy őket megfenyegették, nem írtak benne a kardról sem. A panaszos azért írta alá a dokumentumot, hogy legalább legyen nyoma ennek az esetnek, mert attól tartott, hogy a rendőrök egyáltalán nem foglalkoznak majd azzal.

A rendőrök először nem akartak a tett színhelyére bemenni, mert félték a méhektől. A panaszos többszöri kérésére *M. M.-mel* bementek oda, a panaszos és családját pedig az út szélén hagyták.

A rendőrök láthatták, hogy a kihelyezett táblán, a méhektől kb. 20 méterre a kaptárok számát nem tüntették fel. Amikor a rendőrök visszamentek, azt mondták, hogy nem találtak semmit.

A panaszos az eset után elment a Polgármesteri Hivatalba, ahol megtudta, hogy M. M. 2019-re nem is kért méhtartásra engedélyt, a bejelentési kötelezettség pedig 2019. február 28-án lejárt.

2) A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem intézkedtek az ügy feltárása érdekében. A rendőr továbbá úgy reagált, mintha a panaszos és családja bűncselekmény elkövetői lennének, illetve hagyták, hogy a férfi a jelenlétükben is kötekedjen velük.

A rendőrök továbbá nem kérték el a férfi engedélyét, ami a méhtartásra való jogosultságát igazolná.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében további felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) A panaszolt rendőri intézkedést a Ny. város Rendőrkapitányság K. város Rendőrőrs két r. főtörzsrőrmester körzeti megbízottja (R. T. és B. P.) foganatosította.

2) A rendőrség továbbította a Testület részére a panaszbeadványban említett segélykéréssel összefüggésben készült „Küldési napló” megnevezésű dokumentumot, amely szerint 2019. április 18-án 8 óra 43 perckor érkezett ismeretlen személytől, mobiltelefonszámról bejelentés a Megyei Rendőr-főkapitányság ügyeletére, arról, hogy a Ny. város, L. utca helyen két férfi megtámadta. Eszköz van náluk. A bejelentő a földjén szóváltásba keveredett méhészekkel, akik bozótvágot vettek elő fenyegetésként, ezért a bejelentő inkább eljött onnan.

„A helyszínen megállapítást nyert, hogy csak szóváltás volt a bejelentő és a méhészek között. eszközt nem találtak, csak a pergetőt.”

Az elintézés típusa: rendőri jelentés, igazoltatás, jogi felvilágosítás, helyszín megtekintése, egyéb.

A riasztás időpontja 2019. április 18. 8 óra 48 perc, az indulás időpontja 8 óra 49 perc, a kiérkezés időpontja 9 óra 6 perc. A rendőri beavatkozás befejezésének időpontja 9 óra 32 perc.

3) A panaszossal szemben intézkedő rendőrök jelentést készítettek az eset körülményeiről, ami az alábbi adatokat tartalmazza.

2019. április 18-án, szolgálatuk teljesítése során, 9 órakor a Megyei Rendőr-főkapitányság tevékenység-irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) ügyeletésének utasítására megjelentek a Ny. város és Ny. város - L. város közötti mezőgazdasági területen. Ott a panaszos bejelentést tett arról, hogy saját erdejébe nem tud bemenni, mivel annak határán egy méhészt tevékenykedik. A méhek miatt nem tud fát kivágni az erdejéből. A méhészt és a panaszos között szóváltás alakult ki, illetve a bejelentő szerint a méhészt kezében egy macséta (bozótvágot) volt a vita közben.

A rendőrök meghallgatták a panaszoszt, aki kérdésre elmondta, hogy aznap a fia (*M. L.*) kiment az ő erdejébe fát vágni az engedélyével. Amikor odaért, azt látta, hogy *M. M.* méhészt egy másik férfival kint tevékenykedik a méhekkal az ő területükön, annak ellenére, hogy már megegyeztek, hogy legkésőbb április 16-án elköltözteti onnan a méheket, mivel a kirepülő méhektől nem tudnak nyugodtan fát vágni az erdejükben. Ezt követően a panaszos is kiment a területre (az akácerdő és a mellette fekvő szántó határára), ahol rögtön szóváltásba, vitába keveredtek a méhésszel. Felváltva oda-vissza szidták egymást, több trágár kifejezést is használtak egymással szemben. A méhészt egy bozótvágó kést tartott a kezében, közben indulatosan, hangosan kiabáltak egymással. Ezt látva ők beültek a kocsiba, és kimentek az aszfaltozott útig, majd értesítették a rendőrséget.

Ezt követően a rendőrök szóban meghallgatták a bejelentő fiát (*M. L.*), aki a panaszos által elmondottakat erősítette meg, illetve közölte, hogy a fenti idő alatt a lánya (*M. B.*) végig a kocsiban ült, aki nem látott és hallott semmit a történetből.

Időközben a helyszínen megjelent *M. M.*, aki kérdésre elmondta, hogy az ő méhei engedéllyel vannak az említett területen, ami *id. M. G.* tulajdonát képezi. A szomszédos akácerdő valóban a panaszos tulajdona, de ő a mezsgyére tette le a méheket a megbeszéltek szerint, *M. földjére*. A méhészt elmondta azt is, hogy aznap egy ismerőseivel, *S. L.* volt kint dolgozni a méhekkal, amikor 8 óra 45 perc körül megjelent az általa ismert panaszos fia, aki fát vágni érkezett az erdejükbe. Kis idő után megjelent a panaszos is, akivel már korábban is volt konfliktusa a méhek miatt: a panaszoszt zavarják a méhek az erdeje mellett, ott egész télen nem tudtak fát vágni a méhektől, mert féltek a csípésektől. A panaszos, ahogy kiszállt a kocsiból, egyből indulatosan, kiabálva ment oda hozzá és az édesanyját szidta folyamatosan, amiért még mindig nem költöztette el onnan a méheket. A méhészt elmondta, hogy erre ő is fennhangon válaszolt, szintén indulatosan, csúnyán beszélt vele. A méhészt kezében a munkavégzéséhez szükséges célszerszám, egy kb. 25-30 cm-es fémfőlkészült ún. kaptárvas volt (segítségével feszítik szét, nyitják ki kezelés céljából a kaptárt). Elmondta, hogy ezzel semmilyen szűrő vagy támadó mozdulatot nem tett, csak a kezében volt veszekedés közben, a panaszos ezt láthatta macsétának.

A rendőrök meghallgatták a méhészt ismerőset (*S. L.-t*) is, aki a méhészt által elmondottakat erősítette meg, mást azon kívül elmondani nem kívánt.

A rendőrök a helyszínt, illetve a méhészt tulajdonát képező terepjárót, és a hozzá kapcsolt vontatmányt a lehetőségekhez mérten, a tulajdonos engedélyével átnézték. Onnan azonban sem a panaszos által leírt macséta, sem pedig más, a közbiztonságra különösen veszélyes eszköz nem került elő. A méhészt csak az általa használt és megnevezett célszerszámot, a kaptárvasat tudta bemutatni – amit kezében tartott a vita során – az azonban szúrásra, vágásra nem alkalmas.

Időközben a helyszínre érkezett az erdővel szomszédos szántóterület tulajdonosa (*id. M. G.*), aki elmondta, hogy ő adott engedélyt a méhéssznek, hogy a méheket lerakja a szántó szélére. Elmondása szerint 2019. április 16. napát beszélték meg határidőnek, de a helyszínen abban egyeztek meg, hogy ezen a napon éjszaka (amikor szállíthatóak a méhek) elviszi onnan.

A helyszínen a rendelkezésre álló adatok alapján a rendőrök megállapították, hogy a panaszos és a méhészt egymást kölcsönösen szidalmazták és trágár szavakkal illették, így mindketten rágalmozást követtek el a másik sérelmére. Kioktatták őket, hogy amennyiben az eljárás megindítását kívánják egymással szemben, úgy magánindítvány előterjesztése szükséges, amit megértettek és tudomásul vettek; a helyszínen erről írásban is nyilatkoztak.

Továbbá a panaszost kioktatták a rendőrök arról is, hogy amennyiben birtokháborítást követek el sérelmére, vagy bármilyen más, birtok- vagy telekvitája, illetve a méhek szabályos lerakásával és tartásával problémája vagy kérdése van, úgy a helyileg illetékes jegyzőhöz tud fordulni, mivel az ő hatáskörébe tartoznak az említettek. A panaszos tájékoztatást kapott arról is: ha úgy gondolja, hogy bármilyen más, rendőrségi hatáskörbe tartozó jogsértést követek el sérelmére, akkor a K. város Rendőrőrsön megteheti feljelentését. A panaszos a jogi felvilágosítást megértette és tudomásul vette.

A rendőrök a történekről tájékoztatták *P. I.* r. törzszászlóst is. A helyszínen tapasztaltakat és a tett intézkedéseket a rendőrök jelentették a TIK ügyeletesének, és engedélyével elhagyták a helyszínt.

4) Az intézkedő rendőrök csatolták eredeti jelentésük mellé a magánindítványról szóló nyilatkozatokat.

Az egyik dokumentumon a panaszos, a másikon a méhész nyilatkozott úgy – a hatóság tagjának a magánindítvány előterjesztésével kapcsolatos tájékoztatása után –, hogy sérelmére a másik fél elkövette a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. §-a szerinti rágalmozás bűncselekményét. Mindketten úgy nyilatkoztak (aláírásukkal is megerősítve), hogy magánindítványt kívánnak előterjeszteni a másik féllel szemben.

5) A Ny. város Rendőrkapitányság vezetője 2019. április 18-án kelt levelében tájékoztatta a Ny. város Járási Ügyészség vezetőjét, hogy a panaszos, illetve *M. M.* által, az egymás sérelmére elkövetett rágalmozás miatt keletkezett rendőri jelentést és a magánindítványi nyilatkozatokat megküldi. A rendőrség a Btk. 226. §-ának (1) bekezdésébe ütköző rágalmozás vétségének elkövetését állapította meg mindkét fél tekintetében, aminek lefolytatására a Járásbíróság jogosult. A felek egymással szemben éltek a magánindítvány jogintézményével.

6) A Testület felvilágosítás-kérése alapján az intézkedő rendőrök kiegészítő jelentést készítettek.

a) A járőrvezető r. főtörzsőrmester jelentésében úgy nyilatkozott, hogy 2019. április 18-án a Megyei Rendőr-főkapitányság TIK ügyeletesének utasítására mentek Ny. külterületére a másik körzeti megbízottal, mivel onnan bejelentés érkezett, hogy egy erdőtulajdonos nem tud a területére menni egy méhész miatt, vita alakult ki és a méhésznél macséta is van. A küldés időpontjában a rendőrök Ny. város területéről tartottak területükre vissza, ezáltal mintegy 20 percet vett igénybe, mire a helyszínre érkeztek.

A helyszínen, a műút és a helyszínre vezető földes bekötőút kereszteződésében várta őket a panaszos, a fia és annak lánya, akik elmondták a sérelmeiket, közben pedig bemondás alapján bediktálták adataikat. Azokat az EDR PRIO rendszeren keresztül leellenőrizték. Szóbeli meghallgatásuk közben érkezett oda a földúton *M. M.* és *S. L.*.

Amikor a helyszín felé közelített az autó, akkor a járőrvezető mondta is a panaszosnak, hogy „itt van *M. M.* és tisztázzuk a történeteket”. Erre a panaszos megjegyezte, hogy „ilyen jól ismerik egymást”. A r. főtörzsőrmester tájékoztatta a panaszost, hogy Ny. város településen dolgozott 2 évig körzeti megbízottként, ezért személyismerete révén tudja, hogy kiről van szó.

Miután *M. M.* leparkolt pick-up terepjárójával, ami mögött egy zárt utánfutó is volt, akkor a felek kölcsönösen szidalmazni és gúnyolni kezdték egymást. A járőrvezető mindenkit felszólított

cselekménye abbahagyására, aminek részben eleget tettek: kisebb megszakításokkal, de kölcsönösen szidalmazták egymást.

Mivel a bejelentésben megjelöltek egy kb. 50 cm hosszúságú kardot, ezért a r. főtörzsőrmester *M. M.-t* – adatainak bediktálását és EDR PRIO-n keresztül történő lekérdezését követően – felszólította az eszköz átadására, aki elmondta, hogy nem volt nála semmilyen kard. Amikor a konfliktus volt, akkor éppen a méheket nézte át és egy ún. kaptárvas volt a kezében, amivel a munkavégzést folytatta. A méhész az eszközt megmutatta, ami fém színű, kb. 15-20 cm hosszúságú lapos vas, vágásra és szúrásra alkalmatlan. Ezt a tényt a vele lévő *S. L.* is alátámasztotta, akit a helyszínen adatainak bediktálását követően az EDR PRIO rendszeren keresztül ellenőriztek. Ezt követően *M. M.* önként megengedte, hogy a gépjárművet, és a hozzá tartozó vontatmány rakterét átvizsgálják, ami a bejelentő jelenlétében megtörtént, azonban a bejelentésben állított kardot nem találták meg.

Ekkor a panaszos megjegyezte, hogy a rendőrök nem jól nézték át a gépjárművet, illetve, hogy a járőrvezető nagyon halkán beszélt az utánfutó mögött a méhéssel. Ekkor a méhész közölte a panaszossal, hogy ismét megengedi a rendőröknek a gépkocsi átvizsgálását, a panaszos álljon ott mellettük. A panaszos ezt nem tartotta szükségesnek, azonban a rendőrök ismételten átnézték a gépjárművet és a vontatmányt, oly módon, hogy a panaszos is láthassa azt.

A r. főtörzsőrmester megjegyezte jelentésében, hogy a személyek szeparálása a nyugodt meghallgatás céljából történt, továbbá az adatok felvétele a személyiségi jogok védelmére tekintettel történt a másik féltől különválasztva.

Ezt követően, mivel birtokvédelmi vita is volt a két fél között, ezért a helyszínre érkezett a szántóföld tulajdonosa, aki a helyszínen nyilatkozott: ő engedte meg, hogy a földterületén legyenek a méhek, azonban a helyszínen megegyeztek, hogy aznap este elszállítják onnan a méheket.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök az említett kardot nem keresik a méhkaptárakban, és azok környezetében. A rendőrök a lehetőségekhez képest, védőruházat hiányában a kaptárak közvetlen környezetét megvizsgálták, annak során – a méhkaptár állvány jellegéből adódóan – végig látható volt a kaptárak alatti és közötti földterület, azonban a helyszínen kardot, illetve arra hasonló eszközt nem találtak.

Ezt követően a panaszost tájékoztatták, hogy a kardot nem találták meg, aki azonban több alkalommal annyit mondott, hogy nem nézték jól át a területet, és nem néztek bele a kaptárakba. A járőrvezető közölte, hogy védőfelszerelés, továbbá méh egészségügyi felelős hiányában a kaptárak átvizsgálására nincs lehetőség.

Mivel egyértelműen nem nyert megállapítást, hogy a helyszínen valóban történt-e karddal történő fenyegetés, ezért a feleket a r. főtörzsőrmester tájékoztatta, hogy a helyszínen tapasztalt rágalmazás tekintetében magánindítvány előterjesztésére van lehetőség, amit megértettek és tudomásul vettek. A helyszínen levő formanyomtatványon a panaszos és a méhész egymással szemben kölcsönösen kérték az eljárás lefolytatását rágalmazás miatt. A rendőr közölte a felekkel azt is, hogy amennyiben sérelmükre bármilyen más, rendőrségi hatáskörbe tartozó jogsértést követtek el, akkor a területileg illetékes K. város Rendőrőrsön megtehetik feljelentésüket.

b) A r. főörzsőrmester járőrtárs kiegészítő jelentésében úgy nyilatkozott, hogy ő a személyek adatait ellenőrizte és rögzítette az EDR PRIO rendszeren keresztül, a személyekkel szemben a járőrvezető intézkedett.

A r. főörzsőrmester jelentése is tartalmazza azt, hogy amikor a helyszínre érkezett a méhészt és a vele levő személyt, a panaszos és a méhészt egymással veszekedni kezdtek, közben szidalmazták egymást, és ezen magatartás abbahagyására több alkalommal felszólították őket. Ezt követően, mivel indulatosak voltak egymással, a járőrvezető a helyszínre érkező méhessel a gépjármű mögötti utánfutóhoz ment, így a felek közötti veszekedés megszűnt és egymástól külön hallgatta meg őket.

A panaszos több alkalommal hangoztatta a kardot, ezért *M. M.-t* a járőrvezető felszólította: amennyiben kard, vagy arra hasonló eszköz van a birtokában, továbbá a gépjárművében, azt adja át. Ekkor a méhészt megmutatta a rendőröknek és a panaszosnak is az általa használt kaptárvasat, ami nála volt a vitánál, mivel éppen a méheket nézte át. A panaszos azonban továbbra is azt hangoztatta, hogy kard volt nála, nem a kaptárvas. A méhészt engedélyezte, hogy a rendőrök átvizsgálják a panaszos jelenlétében a gépjárművét. Először a járőrvezető foganosította az átvizsgálást, aki közölte, hogy kardot nem talált, de a panaszos kijelentette, hogy nem jól nézték át a gépjárművet és vontatmányát. Ezt követően a járőrtárs is átvizsgálta a gépjárművet és a hozzá csatlakoztatott vontatmányt, amin méhészeti kellékek voltak, de azok (jellegük nélkül) kipakolás nélkül is áttekinthetőek voltak. A kardot, valamint arra hasonló eszközt a r. főörzsőrmester sem talált. A jelen lévő *S. L.* elmondása alapján is a bemutatott kaptárvas volt a méhészt kezében.

A r. főörzsőrmester a helyszínen jelen lévő személyek mindegyikét leellenőrizte és rögzítette az EDR PRIO rendszerben. Közben a helyszínre érkezett *id. M. G.*, akinek a földjén voltak a méhek. Elmondta, ő engedte meg a méhésznek, hogy a méheket oda lepakolja, azonban a béke kedvéért a helyszínen megállapodtak, hogy aznap este elpakolják onnan. A rendőrök tájékoztatták a panaszoszt, hogy a méhek tartására vonatkozóan a helyi jegyző illetékes felvilágosítást adni, továbbá a területileg illetékes méh egészségügyi felelős.

Ezt követően továbbra is a kard felkutatását kérte a panaszos, ezért a műúttól beljebb mentek a rendőrök a földúton kb. 400 métert, ahol a kaptárak közvetlen közelében leellenőrizték annak környezetét, ott nem találtak kardot. Ezzel összefüggésben a r. főörzsőrmester is megjegyezte, hogy a kaptárak állványait oly módon helyezték el, hogy azok alá és azok közé is beláttak. A kaptárakba azonban, védő felszerelés hiányában, belenézni nem tudtak, illetve erre jogosultságuk és szakképesítésük nincs.

A felek részére adott (jogi) felvilágosítás, tájékoztatás és a magánindítvány intézménye tekintetében a r. főörzsőrmester jelentése a járőrvezető jelentésében foglaltakkal [Állásfoglalás II. rész 6) a) pont] megegyező, ezért annak ismertetésétől a Testület eltekintett.

7) A Ny. város Rendőrkapitányság r. alezredes vezetőjének tájékoztató levele az Állásfoglalás II. rész 2)-6) pontjaiban foglaltakhoz képest az alábbi többlet adatokat tartalmazza.

Az intézkedő rendőrök adatgyűjtés keretében meghallgatták a helyszínen tartózkodó panaszoszt, a vele együtt tartózkodó fiát és unokáját, illetve *S. L.-t*, *M. M.-t* és *id. M. G.-t*. Az alapján megállapították, hogy magánvádas és magánindítványos rágalmozás bűncselekmény gyanúja merült fel mind a panaszos, mind pedig a bejelentett személye tekintetében, ezért jogi

felvilágosításban részesítették és írásban nyilatkoztatták a sértett feleket, akik kölcsönösen megtették magánindítványukat a másik fél ellen. A helyszínen a szükséges formanyomtatványt is biztosították részükre, amelyeken mindketten előterjesztették nyilatkozatukat. Az intézkedés során a rendőrök a rágalmazás elkövetésén kívül egyéb szabálysértést, bűncselekményt nem állapítottak meg. Az adatgyűjtés továbbá a meghallgatásokon kívül az alábbiakat is magában foglalta: igazoltatás, a bejelentett személy gépjárművének és vontatmányának többszöri átnézése, valamint a korábban kialakult vita megjelölt helyszínének szemrevételezése (közbiztonságra különösen veszélyen eszköz felkutatása érdekében). A méhkaptárakat azonban a rendőrök nem nyitották fel, „tekintve az egészségügyi kockázatra és arra, hogy nem volt bizonyítható az, hogy kard volt valóban [a méhész] kezében, illetve az sem volt valószínű, hogy oda a hivatkozott méretű eszközt elrejtse”.

A panaszolt rendőri intézkedés során kép-, illetve hangfelvétel nem készült.

III.

A panaszos sérelmezte a helyszínen megjelent rendőrök hozzáállását, a nem megfelelő intézkedésüket. Panaszolta továbbá a rendőri bánásmódot, illetve a rendőri intézkedés részrehajló jellegét. **A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos, a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát és a XV. cikkben foglalt diszkrimináció tilalmát az alábbiak szerint.**

1) A Testület a panasz alapján elsőként a rendőrség intézkedési kötelezettségét vizsgálta.

A panaszbeadvány és a rendőrségi dokumentumok egyezően azt tartalmazzák, hogy a panaszos fia amiatt hívta a segélyhívó számot, hogy a tulajdonukban álló földterületen vannak, ahol két férfi rájuk támadt és eszköz (a panasz szerint: kard) van náluk, amivel fenyegetőznek, ezért ő és a panaszos eljött onnan. A panaszbeadvány szerint a méhész a karddal való támadás közben azt is kiabálta, hogy takarodjanak onnan. A segélyhívó számra történt bejelentés miatt rendőr érkezett a helyszínre.

Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 1a. és 19. pontja értelmében a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében: általános nyomozó hatósági jogkör gyakorol, a büntetőeljárásról szóló törvényben meghatározottak szerint végzi a bűncselekmények felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyont visszaszerzését, illetve ellátja a segélyhívó számok fogadásából eredő feladatokat.

Az Rtv. 13. §-a szerint továbbá a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak.

A Szolgálati Szabályzat 8. §-a továbbá az alábbiak szerint rendelkezik. A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről – ha az elkövető ismert, annak megjelölésével – feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében. A rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást. Ha a szándékos bűncselekmény elkövetésének helyszínén tetten ért vagy a menekülő elkövető elfogására nincs mód, a rendőr haladéktalanul intézkedik az elfogás és – szükség esetén – a helyszín biztosítása iránt.

A telefonos segélykérésben elhangzottakra figyelemmel a Testület álláspontja szerint további jogszabályi rendelkezések hívhatók fel. A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 222. §-ának (2) bekezdés a) pontja szerint zaklatást valósít meg az, aki félelemkeltés céljából mást vagy rá tekintettel hozzátartozóját személy elleni erőszakos vagy közveszélyt okozó büntetendő cselekmény elkövetésével megfenyeget.

A Testület a vonatkozó jogszabályhely ismertetését követően utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely cselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv.-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem veheti át a bünyügyi hatóság szerepét, azonban azt vizsgálnia kell: felmerülhetett-e bármely jogellenes cselekmény elkövetésének olyan fokú gyanúja, amely a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettséget keletkeztethetett.

A beadványban megjelöltek, és a rendőrség által rendelkezésre bocsátott adatok alapján erre a kérdésre a Testület egyértelműen igennel felelt: a segélyhívó számra tett telefonhívásban elhangzottak alkalmasak lehetnek a zaklatás második alapesetének megállapítására. A félelemkeltési célzat mellett a panaszos (és fia) személye elleni erőszakos büntetendő cselekmény elkövetésével történt a fenyegetés. [A személy elleni erőszakos bűncselekmények fogalma az Értelmező rendelkezések között található, a Btk. 459. §-ának (1) bekezdés 26. pontjánál] A cselekmény kilátásba helyezése jelen esetben a panaszosban (és fiában) félelmet keltett, mivel kihátráltak a területről. (Ugyanakkor a félelemérzet tényleges kialakulásának ennél a bűncselekményi tényállásnál nincs jelentősége, a jogtárgysérelem ettől függetlenül bekövetkezik, amennyiben a félelemkeltési célzat megállapítható.)

A fentebb említettek miatt szükségesnek mutatkozott a rendőrség helyszínen történt megjelenése, hogy meggyőződjenek a bűncselekmény tényállási elemeinek megvalósulásáról, illetve a rendőri intézkedés szükségességéről.

A Testület megítélése szerint a segélyhívó számra tett telefonos bejelentés – az Rtv. idézett 13. §-a alapján – a helyszínen megjelenési kötelezettséget keletkeztetett a rendőrség oldalán, aminek eleget tett és amivel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) A Testület ezt követően azt vizsgálta, hogy a rendőrség mennyiben tett eleget intézkedési (segítségnyújtási, tájékoztatási) kötelezettségének.

A panaszbeadványban szerepel az, hogy a kikerkező rendőrök hosszasan beszélgettek a méhésszel, a panaszostól és családjától távolabb. A panaszost és fiát azonban nem külön-külön hallgatták meg. A panaszos többször is kérte, hogy keressék meg a támadóeszközt (kardot), aminek nem tettek eleget a rendőrök: csak a nyitott ajtón át néztek be a méhéssz autójába, nem vetettek ki semmit onnan.

a) Az intézkedő rendőrök elsődleges jelentése, valamint kiegészítő jelentéseik tartalmazzák azt, hogy a helyszínen a rendőrök adatgyűjtést folytattak: (a beadványban írtakkal ellentétben) először a panaszt hallgatták meg, majd a fiát. Ezt követően a helyszínre érkező méhészt és ismerőst is meghallgatták. Az adatgyűjtésen kívül az adatokat mindenki részéről rögzítették (az elsődleges jelentésben valamennyi meghallgatott személy személyes adatai szerepelnek). A segélykérésben említett támadóeszköz feltalálása érdekében a méhész gépjárművét és vontatmányát két ízben is átnézték a rendőrök, illetve – a megfelelő védőfelszerelés hiányában, nem veszélyeztető módon – a vita megjelölt helyszínét is szemrevételezték.

Az Rtv. 2. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét: a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget megadni.

A Testület álláspontja szerint jelen esetben a rendőrök feladata a bejelentett esemény tekintetében az volt, hogy meggyőződjenek annak megalapozottságáról, azt követően a lehetőségekhez mérten adatgyűjtést végezzenek (meghallgatásokkal, az említett gépjármű és utánfutó átvizsgálásával, a helyszín megtekintésével), a tényállást tisztázzák.

A Testület megállapítása szerint a helyszínen megjelent rendőrök a tényállás tisztázása érdekében elvégezték az adatgyűjtést: a helyszínen tartózkodókat meghallgatta (kivéve az eseményeket nem látó, kiskorú személyt). A gépjárművet, az utánfutót, illetve a méhkaptár környékét megtekintették (a közbiztonságra különösen veszélyes eszköz feltalálása érdekében). A Testület elfogadta azt a rendőrségi érvelést egyrészt azzal kapcsolatban, hogy a feleket elkülönítve hallgatta meg. Maga a panaszos is beszámolt arról a beadványban, hogy a rendőrök jelenléte mellett is fenyegetően és gyalázkodva beszélt a méhész velük. A rendőrségi dokumentumok szerint mindkét részről történt szidalmazás. Önmagában az egyik fél oldaláról történő szidalmazás alapján – intézkedéstaktikai megfontolás alapján – dönthet úgy a rendőr, hogy a meghallgatás eredményes lefolytatása érdekében elkülöníti a feleket. Másrészt a Testület magáévá tette a rendőrség álláspontját azzal kapcsolatban is, hogy megfelelő szakember hiányában a méhek között (a kaptárban) átvizsgálást nem folytathattak.

b) Az Rtv. 24. §-a szerint a rendőr köteles a hozzáfordulóknak a tőle elvárható felvilágosítást is megadni.

A panaszbeadvány ezzel összefüggésben mindössze azt tartalmazza, hogy a rendőrök egy olyan iratot írtak alá vele, hogy csak „veszekedős, becsületsértős eset történt”.

Már az elsődleges rendőri jelentésben szerepel az, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a rendőrök megállapították, hogy a panaszos és a méhész egymást kölcsönösen szidalmazták és trágár szavakkal illették, mindketten rágalalmazást követtek el a másik sérelmére, ezért kioktatták őket: amennyiben az eljárás megindítását kívánják egymással szemben, úgy magánindítvány előterjesztése szükséges, illetve a helyszínen adtak is számukra formanyomtatványt (azt a felek ki is töltötték). A panaszt kioktatták a rendőrök arról is, hogy amennyiben birtokháborítást követtek el sérelmére, vagy bármilyen más, birtok- vagy telekvitája, illetve a méhek szabályos lerakásával és tartásával problémája van, a jegyzőhöz fordulhat. A panaszos tájékoztatást kapott arról is: ha úgy gondolja, hogy bármilyen más, rendőrségi hatáskörbe tartozó jogsértést követtek el sérelmére, akkor a K. város Rendőrsőn megteheti „feljelentését”.

A Testület megítélése szerint jelen esetben a felvilágosítás körébe az tartozik, hogy közlik: a rendőri intézkedést dokumentálják, illetve hogy a megállapítottak alapján felvetődött a magánindítványra üldözendő és magánvádas bűncselekmény gyanúja, ezért a magánindítvány jogintézményéről jogi felvilágosítást adnak – a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 378. §-a alapján – és az írásbeli nyilatkozatokat felveszik. Emellett a Btk. 226. §-a szerinti rágalmas vétségéről a jogi felvilágosítást megadják. Továbbá birtokvita esetében utalniuk kell arra, hogy eldöntésére nincs a rendőrségnek hatásköre, de meg kell jelölni, mely hatósághoz lehet fordulni. [Az Rtv. 24. §-ának (2) bekezdése szerint a magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható (az ultima ratio elve alapján), vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne.]

A rendelkezésére álló bizonyítékok egybevetése alapján a Testület úgy ítélte meg, hogy a rendőrség megfelelően eleget tett a tájékoztatás-adási kötelezettségének is.

A Testület összefoglalóan megállapította, hogy a rendőrség megfelelően eleget tett intézkedési kötelezettségének: az intézkedő rendőrök segítségnyújtási és felvilágosítás-adási kötelezettségüknek megfelelően eleget tettek, amivel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjoga.

3) A panaszos előadása szerint a rendőrök mindenkivel bemondatták adataikat, de igazoltatás nem történt.

Az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani. A törvényhely (3) bekezdése szerint továbbá: amennyiben a további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják, az igazoltatás során rögzíteni kell az igazoltatott személyazonosító adatait, az igazolvány sorozatát és számát, az igazoltatás helyét, idejét és okát, valamint – az (1) bekezdés b) pontjában meghatározott felkérés teljesítése esetén – az igazoltatott személy lakóhelyét, tartózkodási helyét.

A rendőrségi dokumentumok közül a „Küldési napló” megnevezésű dokumentum szerint történt igazoltatás. Az elsődleges jelentésben valamennyi meghallgatott személy (sőt a kiskorú gyermek) neve és személyes adatai is szerepelnek. Tekintettel arra, hogy jelen ügyben magánindítványra üldözendő bűncselekményt is észleltek a rendőrök, mindenképpen szükségesnek mutatkozott az érintettek adatainak rögzítése.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a rendőrség állítását tartotta meggyőzőbbnek, ezért az igazoltatás foganatosítását megtörténtnek tekintette, ami által nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

4) A panaszos sérelmezte a rendőri bánásmódot: azt, hogy úgy viselkedett a rendőr, mintha a panaszos és családja bűncselekmény elkövetői lennének, és hagyták, hogy a méhész a jelenlétükben is kötekedjen velük.

A rendőrök nyilatkozatai alapján a panaszos és a méhész kölcsönösen szidalmazta egymást, ami miatt megvalósították a rágalmazás vétségét mindketten (ennek megfelelően kioktatást kaptak jogi lehetőségeikről a továbbiakban). Mindkét személy magatartása oka volt annak, hogy elkülönítve hallgatták meg őket a helyszínen.

A panasz ezen része tekintetében a Testület felhívja a figyelmet az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára: a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A fentebb említett normatív rendelkezések figyelembevétele mellett a rendőri intézkedés alkalmával is jogosult a rendőr arra, hogy felhívja az érintettek figyelmét maga is a kulturált kommunikációra, illetve kötelessége a rendőri intézkedés eredményes lefolytatásának biztosítása (és amely során például az elkülönített meghallgatásokat foganatosíthatja)

A Testület – a bizonyítékok elégtelensége miatt – nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a rendőrök bánásmódja kérdésében, ezért a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem volt megállapítható.

5) A panaszbeadványban a panaszos dokumentációs hiányosságot is sérelmezett, nevezetesen azt, hogy a helyszínen olyan iratot kapott, ami szerint csak „veszekedős, becsületsértős” eset történt, abban karddal való fenyegetésről szó sem volt. Azért írta alá ezt az iratot, mert attól tartott, hogy a rendőrök nem foglalkoznak később az eseményekkel.

a) Az Rtv. főszabályként nem ír elő kötelezettséget arra vonatkozóan, hogy a rendőri intézkedés alá vont személynek dokumentumot kell adni a rendőri intézkedésről. Az Rtv. csak az előállítás esetén teszi kötelezővé a rendőrség számára, hogy arról, illetőleg annak időtartamáról igazolást állítson ki [Rtv. 33. § (4) bekezdés].

b) A Testület továbbá utal arra, hogy a Be. 378. §-ának (1) bekezdése alapján magánindítványra üldözendő bűncselekmény esetén csak a jogosult indítványára indítható meg vagy folytatható a

büntetőeljárás. Ezzel összefüggésben a Szolgálati Szabályzat említett 8. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőr a magánindítványra büntethető bűncselekmény észlelése esetén a feljelentés megtételére jogosult kérésére megadja a szükséges felvilágosítást.

Tekintettel arra, hogy jelen esetben a helyszínen rendelkezésre állt az ilyenkor alkalmazandó formanyomtatvány, azt az érintettek rendelkezésére bocsátották, ily módon a dokumentációs kötelezettségüknek eleget tettek a rendőrök. A rendőrségi dokumentumok alapján továbbá megállapítható, hogy az intézkedő rendőrök még aznap jelentést készítettek a rendőri intézkedés részleteiről.

A Testület a fentiek alapján megállapította, hogy a rendőrség részéről nem történt – a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelmét megvalósító – dokumentációs mulasztás.

6) A panaszbeadványban megfogalmazottak alapján a Testület vizsgálta a rendőri intézkedés részrehajló jellegét is. A panaszos állítása szerint baráttan üdvözölte megjelenésekor a méhészt a rendőr (már a gépkocsiját felismerte), majd sokáig bizalmasan beszélgettek négyszemközt, illetve a panaszostól és családjától legalább harminc méterre hallgatta meg őt a rendőr. Amikor a panaszos (és a fia) hangosabban beszélt, őket mindig rendre utasította az intézkedő rendőr, azonban a másik fél következmény nélkül szidhatta őket. Általánosságban véve elbagatellizálták az ügyet.

A rendőrségi dokumentumok alapján a járőrvezető r. főörzsőrmester valóban felismerte érkezésekor a méhész autóját, azonban már akkor közölte is a panaszossal, hogy két évig a településen teljesített körzeti megbízotti feladatot, ezért személyesen tudja, kiről van szó. A felek elkülönített meghallgatása intézkedéstaktikai szempontból történt [ld. az Állásfoglalás III. rész 2) a) pontjában írtakat]. A rendőrök mindkét felet rendre utasították időnként egymás kölcsönös szidalmazása miatt. Továbbá a rendőrök – a lehetőségekhez mérten – adatgyűjtést végeztek [a Testület ezzel kapcsolatos álláspontját az Állásfoglalás III. részének 2) pontjában rögzítette]

Az Rtv. 13. §-ának (2) bekezdése rögzíti a részrehajlásmentes intézkedés kötelezettségét: a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni. A részrehajlás nélkülség azt jelenti, hogy a rendőri intézkedés során a rendőr az érintett személyére tekintet nélkül bárkivel szemben köteles eljárni. A rendőri intézkedés során nemre, fajra, vallásra, politikai nézetre tekintettel különbséget tenni nem szabad, illetve ez a minőség a rendőri intézkedés megtételének vagy elmulasztásának alapja nem lehet.

A Testület – a rendelkezésére álló információk alapján – nem talált olyan körülményt, ami alapján a pártatlan eljárási módra lehetne következtetni, vagy ami alapján a panaszos hátrányos megkülönböztetésben részesült volna. A részrehajlásmentes ügyintézés követelménye vonatkozásában alapjogi sérelem nem történt, illetve az nem állapítható meg, hogy a panaszolt rendőri intézkedés az Alaptörvényben rögzített diszkrimináció tilalmába ütközött.

IV.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján jelen ügyben azt a megállapítást tette, hogy a rendőrségnek a panaszos segélyhívása alapján intézkedési kötelezettsége keletkezett, amelynek megfelelően eleget tett: mind a segítségnyújtási és felvilágosítás-adási kötelezettségét teljesítette,

továbbá az érintetteket igazoltatta, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapjoga. A rendőrök továbbá megfelelően eleget tettek a dokumentációs kötelezettségüknek, ami által szintén nem sérült a panaszos említett alapjoga. Az egymásnak ellentmondó bizonyítékok alapján ugyanakkor a Testület nem tudott megnyugtatóan állást foglalni a rendőri bánásmód tekintetében, ezért ezen panaszrész vonatkozásában a panaszos emberi méltósághoz való jogának sérelme nem volt megállapítható. A Testület továbbá nem talált olyan körülményt, ami alapján a foganatosított rendőri intézkedés elfogult volt, ezért az nem ütközött a diszkrimináció tilalmába sem.

A fentiek miatt a Testület az Rtv. 93. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2019. július 15.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Fráterné Dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Független Rendészeti Panasztestület